

tepanými mosaznými nádobami, dřevěnými soudky na sýry, košfáty, provazy, postroji na koně a dalšími věcmi potřebnými do tehdejší domácnosti. S oblibou fotografoval také muže z okolních vsí v pohodlných plátěných šaravarech a širokých košilích, přepásané několikrát omotaným plátěným pásem, s hlavou pokrytou fezem, turbanem či čelepošem a obutých do opánek z hrubé kůže, smlouvající na dobytčím trhu plném dnes již zaniklých plemen dlouhosrstých balkánských ovcí a koz z bizarně zakroucenými rohy. Fotografoval také bohaté muslimy odpočívající v kavárnách či diskutujících o politice v *kiraethanech* (lidových čítárnách), i zástupce mocnářství v nepadnoucích uniformách, podivně se vyjímajících v tomto světě, který nechápali a kterému ani nechtěli porozumět. Svým stereoskopickým přístrojem zaznamenal i místní honoraci ze severních oblastí Monarchie, oděnou

podle poslední vídeňské módy, kráčející po kaldrmě – oblázky vydlážděné ulici, plné polehávajících žebráků v roztrhaných hadrech.

Snímky Rudolfa Brunera-Dvořáka jsou v současnosti etnografickým dokumentem prvého řádu, dokumentem světa až na výjimky dávno zaniklého, světa, do jehož tradičního života začala, velmi poznenáhlu, pronikat kosmopolitní evropská kultura. Světa, v němž vedle dřevěných domů s tradičními, šindelem krytými vysokými střechami opatřenými otvory na pronikání kouře z otevřeného ohniště, stály budovy kasáren a správních institucí, vystavených ve slohu vídeňského užitého romantizujícího klasicismu, světa, v němž se na blátivých cestách potkávaly poštovní auta s volskými potahy a muži jedoucími na oslech. Světa, typického právě jen pro Bosnu za rakouské správy...